Ч. 73. Второк 16 (3) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перед сесиєю ради державної. — Клопіт з делеґациями. — Европейскі держави супротив італїяньско-турецкої війни.

В суботу зібрали ся у Відни міністри на нараду. Рада займала ся переважно проґрамою праць весняної сесиї, яка розпічне ся, як звістно, вже в четвер. В суботу вернув також до Відня і обняв справи президияльні президент палати др. Сильвестер.

Весняна сесия після дотеперішної проґрами потреває до 18 або 20 червня, з короткою перервою перед кінцем с. м. з причини сесиї делеґаций і з 8-дневними фериями Зелених сьвят в маю. Die Zeit каже, що супротив трудностий в буджетовій комісиї не є виключене, що буде ухвалена нова буджетова провізория, так що палата займе ся аж в осени остаточним полагодженєм буджету на рік 1912.

В четвер перед засіданєм палати послів збере ся рада сеніорів, на котрій буде уложена проґрама праць (службова праґматика і другі читаня важнїйших предложень).

Рада займе ся також справою розложеня часу, іменно постановить, аби повні засїданя відбули ся від 10 рано до 2 по полудни, а по полудни аби радили комісиї.

В справі делеґаций доносить N. fr. Presse, що австрийске правительство не буде вже опирати ся при жаданю, аби головна сесия делеґаций відбула ся вже тепер і згодить ся на коротку сесию, на котрій ухвалено би буджетову провізорию. Та сесия розпочалась би вже 22 або 23 с. м. і тревала би два або три дні. Die Zeit знов доносить, що угорска опозиция не позволить на скоре полагодженє провізориї і що продовжить сесию на 2 або й 3 тиждні, в якім знов часї можна би полагодити буджет вже не провізорично а оконечно.

Як доносить „Giornale d' Italia", застановлено наслідком розпорядженя італїяньского правительства телеґрафічну службу в Триполісї для дневникарства і приватних сторін. Се розпорядженє італїяньского правительства вказує, що оно усуває всякі инші взгляди, а думає приступити до рішаючих операций в Триполісї і на Еґейскім мори. Однак ті воєнні операциї Італїї в Триполісї не доторкують ся інтересів европейских держав. Положенє італїяньских войск в Триполісї дуже трудне. Виживленє войска стрічає великі трудности, притім великий брак води, підсонє нездорове, в день страшна спека, ночию докучливе зимно; все те отже є природні союзники неприятеля. Щоби всї ті перепони побороти, приневолена Італїя удержувати в Африцї 120.000 войска.

Недавно прибула до Відня з боєвища трипольтаньского одна личність, котра впевняє що турецко-арабске войско добре зорґанізоване, має потрібні засоби і рішене вести дальше борбу, поки аж послїдний Італїянець не уступить ся з Трипольтанії. Тимчасом проголошена королем в італїяньскім парляментї анексия Трипольтанії і викликане тим способом в народі одушевленє не позваляють тепер Італїї уступати. А що італїяньскі войска в Африцї не можуть доси виказати ся нїяким наглядним успіхом, отже фльота, котра доси обмежала ся бльокадою і виловлюванєм кораблїв, має розпочати боєву дїяльність.

Цїль морских операций є двояка: 1) зачепити Туреччину, щоби їй нанести значне пораженя, а з другого боку наперти морально на держави европейскі, щоби они приневолили Туреччину застановити дальшу війну, бо тим способом міг би бути европейский мир захолочений.

Чи ті намірені італїяньскі операциї доведуть до бажаного успіху, про те годі сказати щось певного.

Галузка букшпану.

(З французского — Франсоа Коппе).

— Нїколи! — кричав батько Буржиль, встав напрасно і кинув сервету на стіл. — Нїколи!... Розумієш?... Нїколи, кажу я!

І підчас коли старий майстер мулярский ходив по комнатї острими кроками і з грізною міною і стукав чоботами, сиділа мати Буржиль зі спущеними очима над тарілкою і слези тиснули ся їй до очий. Она лущила міндали.

Між обома супругами повтаряла ся така бесїда частїйше через два роки і звичайно під конець обіду. Бо саме два роки минуло, як они пор.жнили ся зі своїм сином, з їх одиноким сином Едвардом, котрий против їх волї оженив ся з бідною швачкою, коли покінчив свої правничі студиї. Як они єго любили і пестили в єго дитиньстві, того Едварда, їх одинокого сина, котрого діждали ся по десятилїтнім подружу. Зараз по тім Бужиль, давнїйший муляр а пізнїйше самостійний підприємець будівляний, сказав до своєї жінки:

— Той проклятий Гавсман хоче цїлий Париж перебудувати. Будівництво іде знаменито і як так дальше піде, тоді я до дванайцять або пятнайцять лїт зроблю маєток. І думаю, що тоді той макий горожанин не буде потребувати драпати ся по руштованю, як єго тато і кождого вечера з роабитими членами і в поплямленій одежі вертати домів. Ми зробимо з него пана. Чи не так, мамо?

І справдї все складало ся після бажаня батька. Едвард був в лїцею Людвика Великого знаменитим учеником, і Буржиль, той хлоп, котрий прийшов з Лїмузен до Парижа, маючи в торбі пару черевиків до перебраня і двіста су завязаних в узлику хустини, дожив щастя видїти, як пан мінїстер желав єго синови, подаючи єму головну нагороду. Молодець мав будучність перед собою, він мав іти на університет, здати докторат і кожда кариєра стояла єму отвором.

„Потім лишимо єму ренту з добрих двайцятьпять тисяч лїврів" — говорив батько Буржиль, клепаючи свою жінку здоровенною рукою по плечах. „На Бога! Трета буде і о тім подумати, щоби єго добре оженити, мамо, треба буде єму вишукати гарну і добре виховану дівчину, щоби єго зробила щасливим, а нам принесла честь".

Ах, всї тоті гарні проєкти поплили з водою! Молодий чоловік, котрому родичі задля своєї слабости урядили осібне мешканє в місті, попав на манівцї. З наукою ішло досить пиняво. З двайцятьпятим роком житя він не покінчив ще своїх студий. Хотяй старі були дуже зажурені і розчаровані, але не попадали в розпуку. Они думали: Молодість мусить вишуміти. Але одного дня відважив ся ідіот їх повідомити, що він просить о руку зовсїм простої дівчини, котра до того ще не має анї одного су і з котрою він задумує женити ся. О, коли батька Буржиля не разив в тій хвили грім, так се було особливше щастє, бо в єго ухах шуміло. Він вигнав свого сина і відказав єму помочи.

— Коли ти сій жінцї даш моє імя, — кричав старий муляр, червоний від гніву — так не чекай по нашій смерти анї одного су.

Але невдячний їх син допровадив до краю їх обуреня, вислав їм декларацию і зірвав всякі зносини з ними. Потім оженив ся з тою дівчиною і жив з нужденної платнї практиканта далеко на передмістю як бідолаха.

Очевидно, що через ті два роки, коли они не видїли свого сина, терпіли дуже старі родичі. Але в послїдних часах положенє їх дуже погіршило ся. Винна тут була мама. Она почувала себе дуже нещасливою. Єї гнів був менший, як журба. Она склонювала ся вже до прощеня. Вкінци відважила ся говорити про се зі своїм чоловіком.

Але той попадав в гнів, кричав все: — Нїколи! — так, аж вікна дрожали, і заказував своїй жінцї, не тратити на се анї слівця. Она не могла на тім заперестати і пробувала боронити винуватих. Але при кождім новім стараню попадав батько Буржиль в гнів і приходило до страшних сцен. Дома було пекло. Обоє старі люди, котрі не мали собі нїчого до закиненя, котрі більше як трийцять лїт спільно працювали, любили ся взаїмно щиро і горячо, стали майже ворогами, жили в безнастанній стопі воєнній. Кождого вечера, коли кінчив ся обід, починали ся ворогованя. І сварка кінчила ся звичайно словами, що ранили серце.

— Знаєш, що я тобі скажу, Буржиль.. Ти не маєш серця!

— А ти стара, запамятай собі раз на все.. ти наче з воску!

Будівничий ішов і тріскав двери.

Мати Буржиль лишала ся сама коло лямпи в богатім сальонї, де она з призначеня жінки з народа носила свій звичайний полот

Як доносять, европейскі держави стара-ють ся посередничити, так бодай можна здо-гадувати ся з дневникарских вістий про на-ради амбасадорів, а справа представляе ся так, немов би справді всі горячо бажали вже мира.

Але коли близше приглянемо ся тим подіям і вістям, то побачимо, що з примиренем справа мае ся подібно, як і з війною, а мир зависимий від подібних обставин, як війна. На сам перед висувають ся тут не обі воюючі держави, але інтереси великих европейских держав.

Новітні держави, повязані такою сітию по-розумінь, союзів, договорів, приязний, так що зараз все тут зрушуе ся, наколи щонебудь за-чепить ся на тій сіти. Найгустійше збігають ся інтереси держав в Константинополі і тут они найбільше перехрещують ся. Туреччина е дуже важною областию, на котрій сходять ся інтереси ріжних европейских держав, о котру ідуть держави між собою на взаводи і длятого ті держави дуже дбають про удержане Туреч-чини. Наслідком того кожда держава, котра підривае Туреччину, загрожуе також інтересам европейских держав. Тому і італіяньско-ту-рецка війна викликала велику чутливість ев-ропейских держав і затривожила всі держави. Австро-Угорщина більше як котра инша дер-жава бажае піддержки і скріпленя нового ладу в Туреччині, бо тим способом сподівае ся ося-гнути на Балкані спокій для своїх торгових справ. Австро-Угорщина відчувае все те най-більше, що діе ся в Туреччині, в усім бере живу участь, але з другого боку не може знов допускати до обмеженя і ослабленя поваги і могучости Італії. Німеччина звязана з Турец-чиною найсильнійшими материяльними і мо-ральними взаєминами, але так само як наша монархія е союзницею Італії. Росия найбільше дбае про осягнене свобідного переїзду фльоти крізь Дарданелі, але в тій справі стрічае ве-ликий опір Англії, котра не бажае бачити на Балкані могучої Росії. Франция, союзниця Ро-сії і приятелька Англії, мае в Туреччині крім вложених там міліярдів також далекосяглі по-літичні інтереси.

Як отже випаде ся велика борба о обез-печене інтересів европейских держав і їх збе-режене? Італія приготовляе ся до великого удару, а поки що ще час відвернути страшну грозу і обезпечити европейским народам по-трібний мир.

Новинки.

Львів, 15 цьвітня 1912.

— **Найдост. Архікн. Кароль Франц Йосиф в Калуши.** З Калуша доносять під датою 13 с. м: Нині о год. 12 15 в полудни прибув тут на чолі своєї шкадрони Найд. Архікн. Кароль Франц Йо-сиф. Місто прибрало сьвяточний вигляд. Державні і правительственні будинки були украшені хоруг-вами і зеленню. Численно зібрана на улицях міста публика витала Найдост. Гостя грімкими окликами: Най живе! Найдост. Архікнязь по закватированю своєї шкадрони вернув до приготовлених для него апартаментів Туг коло тріюмфальних воріт дожи-дав Найдост. Гостя калуский староста Казим. Вай-довский, духовеньство обох обрядів, презес Ради повітової Генрих Прек, бурмістр міста др. Візен-берґ з радою міскою, посол соймовий др. Куровець, начальник суду повітового Янковский, місцеві адво-кати, начальник калуської саліни радник гірничий Заверский, місцеві урядники і учителі та репре-зентанти численних корпораций. Насамперед пред-ставив ся Найд. Архікнязеви староста Вайдовский, а відтак представив инші визначні личности. Бур-містр міста мав коротку промову, салінарна орке-стра відограла гимн народний, а одна дівчинка вручила Архікнязеви китицю. Вечером відбула ся ілюмінация а на другий день вибрав ся Найдост. Архікнязь в дальшу дорогу до Станиславова.

— **Іменованя.** II. Міністер торговлі іменував комісарів будівництва: Арт. Коспелецкого і Йос. Фалька у Львові старшими комісарями будівництва для технічної служби почтово-телеграфічного заве-деня. — Президия краєв. Дирекциї скарбу імену-вала провізоричних асистентів митових: Володисл. Терчиньского і Ад. Ревера та практиканта мито-вого Здисл. Кінцлера асистентами митовими в XI кл. ранґи в галицких урядах митових.

— **Лїцитация.** Дня 19 цьвітня 1912 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Львів-Під-замче публична лїцитация невідобраних товарів, як: вино, горівка, олива, терпентина, фарби, сїр-ники, машини до писаня, машини і знаряди рпіль-ничі, зелізо, шкіри, порожні бочки і т. п. о скіль-ко сї товари не зістануть відобрані.

— **Катастрофа бальонова.** З Берна швай-царского доносять нині: Кулистий бальон „St. Gotthard" належачий до швайцарского аероклюбу, котрий підняв ся вчера рано з 4-ма подорожними близько Ціріха спускаючись на землю коло Ґоссо-ней в кантоні Вадт, вдарив так сильно ґондолею об землю, що з ґондолї випало трох подорожних, між ними кермапич бальона, і 12 міхів з піском. Бальон о стілько лекший підняв ся знов в гору з четвертим подорожним, якимсь Єнєм з Глярус, котрий перший раз відбував подорож бальоном і не знав зовсім як бальоном кермувати. Бальон під-няв ся дуже скоро до висоти около 5 000 метрів, перелетів понад Женевским озером в напрямі як до Ес-ля Бен (Aix les Bains) і щез.

— **Повінь, сніг і студінь.** Повінь не об-межила ся лиш на саму Галичину, але сягну-ла дальше; Висла і Дніпро в Росиї вилили також. Так само настала повінь і на Угорщи-ні. На щасте вода в галицких ріках зачинае опадати. Так доносять з Нижнева, що вода як в Дністрі так і Золотій Липі досить значно опала. Та й з Галича доносять, що небезпеч-ність там вже проминула. Зато зима не пере-стае пригадувати ся. Вчера падав у Львові сніг майже цілий день, хоч і зараз топив ся а вночи місто знов покрило ся снігом. Впрочім студінь і сніги настали майже в цілій серед-ній Европі. З Інсбрука доносять, що в цілім полудневім Тиролі лютить ся страшенна сні-говія а онога був досить сильний мороз, ко-трий особливо в садах наробив богато шкоди, бо зварив на деревах цьвіт і молоде листе. Так само й в Зальцбурзі лютилась через два дні страшенна сніговиця

няний чипець. Она плакала над своєю роботою, а муж, що супротив тої сумної сцени нудив ся тепер дома, ішов до сусідної каварні, щоби найти деяких товаришів, котрі очікували его на партию віста. Коли він роздавав карти, на-рікав на звичаї часу, де діти мають за нїчо батьківский авторітет і з кождим днем заникае пошановане для родини. Се була его одинока тема розмови; але мимо его поваги, яку нада-вав ему его маєток, осуджували его товариші в его неприсутности яко нудного дурака. Ко-ли слухали его, потакували его нещастю і хва-лили его постійність. Там був особливо оден урядник, котрий на всі его нарікання на сина все тими самими словами відповідав:

— Славно, батько Буржиіль! — Ви Рим-лянин! В дійстности походив батько Буржиіль з Го Вієн а не з Риму, і про старинний сьвіт мав дуже неясне понятє. Мимо того знав істо-рию старинного Брута, а думка, що він сам походить з тих часів, лестила его дуже. Але коли вийшов з каварні і сам опинив ся серед ночи, говорив сам до себе тихенько, що сей Брут мав тверде серце і було би страшно сво-го власного сина видати на смерть.

Вкінци надійшли Великодні сьвята, весе-лий сонячний день зі сьвіжим вітром і ясним небом. Було ще досить зимно, але Париж при-брав ся сьвяточно. Пані, дещо заклопотані своєю зимовою тоалетою, котра була дещо зни-щена, виходили з церкви і несли букшпанові галузки, котрі визирали їм з зарукавків. В ни-нішний день мав цілий сьвіт букшпанові га-лузки, а навіть коні при омнібусах несли гор-до за ухом такі галузки.

Батько Буржиіль, котрий вчера припізнив ся в каварні і грав в карти аж до півночи, збудив ся дуже пізно. Він був в дуже лихім настрою. Вчера вечер при дереві говорила его жінка про Едварда і старала ся его зворушити. Она постарала ся о вісти про него. Она знала, що её синова — бо вкінци она була её синовою, — що її синова не була таки зовсім собі нї-чого, як они спершу думали. Бідна дівчина, певно, котра була швачкою. Але вкінци, чим они самі були, родичі? Були робітниками, більше нїчо. Впрочім нїколи не надіяли ся ба-чити свого молодця в міністерскій палаті. Чиж не може та справа скінчити ся, коли мае ся хоч трохи чутя для бідної дитини?...

— Мусиш знати, мій старий, що они тер-плять нужду, так, они бідують. В товаристві обезпечень, де він знайшов місце, заробляе, згадай кілько? Двіста франків місячно, як раз тілько, кілько ти видаєш на циґара і каву. Я не вимагаю від тебе, щоби ти їх відвидів, але дещо помогти, коли ми в достатках, чи не було би то по людски і справедливо?

Тому що старий не відповідав, а обертав порожною шклянкою серед задуми, встала бідна стара, обійшла стіл і положила трівожно руку на рамя свого чоловіка. Дарма праця! Батько Буржиіль пригадав собі сейчас, що він Римля-нин, послухав трохи просьб і вибухнув своїм вічним: ніколи!

Але сего ранка був він особливо сумний і пригноблений. Він був нервовий і при голе-ню утяв ся два рази в палець. До чорта! Він ще не такий дурний, щоби свому синови дати ренту. Чи Брутус на его місці дав би ренту синови? Певно, вчера він вже був близький того, щоби дати себе переблагати. То виходить з того, коли слухае ся жінок. Жінки не ма-ють ані за одного су енерґії!

Так скріплений в своїй постанові, надяг-нув батько Буржиіль нову білу камізолю і си-вий одяг сьвяточний. Хотяй він давно вже попродав всі ґрунти будівляні, то однако як чоловік традициї, заховував сивий одяг, від-знаку свого званя, в якім було ему вигідно ходити на місце будови.

Він зійшов до сальону, на який він був дуже гордий тоді, коли его ще такі річи інте-ресували і оглядав годинник. Була одинайцята година, а що він мав знаменитий апетит, почав нетерпеливити ся думкою, що нині обід буде пізно.

Тепер прийшла мама Буржиіль зі служби Божої і принесла велику китицю букшпанову, котру положила на малий столик, а котра на-повнила цілу комнату сьвіжим і приємним запахом.

Батько Буржиіль не був поетом, немав зовсім ніжної вдачі. Але мав свої чувства, як кождий инший і як у кождого викликали они ріжні спомини.

Коли стара розділювала галузки, щоби прикрасити ними комнату, запах зворушив серце старого чоловіка. Він пригадав собі оден Великдень — о, він вже давно минув! — як він був ще робітником а его жінка швачкою проводила дні поза домом. Они переживали свої медові місяці, бо саме перед постом побра-ли ся. Они принесли, якби нині, до своєї оди-нокої комнатки букшпанові галузки. Яка она була хороша і як він її любив! І в напруже-ній памяти уявились ему всі літа, які пережи-ли разом, в котрих она була така трудяща, така господарна і така щира... І тій добрій жінці позволяв він терпіти, бо син вдав ся та-кий недобрий!... Але чи був то в дійстности такий великий проступок? Без сумніву треба поважати і слухати батька-матір. Але моло-дість і любов суть оправданем для многих рі-чий. В тій хвили взяла стара женщину галуз-ку букшпану, приступила до стіни, підняла ру-ку і прибрала галузкою фотоґрафію свого Ед-варда — свого Едварда яко ґімназияльного ученика, з того часу, як він всі нагороди ді-ставав і на котрого они були такі горді.

Справді, старий будівничий, не знае що діе ся з ним. Голова наче крутить ся. Запах букшпану спричиняе упоєне, і то добре упо-

— **Про страшну пригоду** доносять з Лисовець до „Руслана“. Дня 10 с. м. вертав Жид з Озерян до Тлустого візком з одним конем і станув під вечер над Серетом коло Лисовець. Видячи велику воду, бояв ся сам пускати в брід та став кричати, щоби хтось з Лисовець приїхав і фірою перевіз его через ріку. І справді! З недалекого двора виправлено фіру з чотирма форналями. До тої двірскої фіри привязано жидівский візок з конем а що Жид бояв ся сам на своїм візку їхати — то двох форналів — оден жонатий а другий молодець — пересіло ся до него. Коли пустили ся в брід, візок з Жидом і двома форналями відорвав ся від передного воза, а що був легкий і з одним конем, то вода перевернула віз; Жид і оба форналї дістали ся до води, а филї що раз то більше відбивали їх на глубшу воду. Жид, видко, стратив сейчас сьвідомість і утопив ся а оба форналї ще довго то випливали на верх, то поринали і кликали о ратунок, але надармо. Вода велика — вже темніло — не було як і чим ратувати і они потопили ся. Иншї два форналї, що їхали на першім возї, причалили щасливо до берега. Неживого коня з візком найдено на другий день при березї о два кільометри низше від місця катастрофи — а з трох потонувших ні слїду, хоть цїлий день за ними шукали. Жонатий форналь полишив молоду жінку, бо лише що в осени оженив ся а Жид з Тлустого полишив жінку і четверо дїтий.

Господарство, промисл і торговля

Товариство взаїмних обезпечень „Днїстер“ подає до відомости: На основі § 23 статута Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“ подає ся до прилюдної відомости, що в цїли вибору відпоручників на загальні збори „Днїстра“ відбудуть ся виборчі збори членів в поодиноких судових повітах зглядно в поодиноких виборчих округах, як слїдує:

в Чорткові дня 22-го цьвітня с. р. в понедїлок о год. 12 в полудне в салї рускої „Сокола“ під проводом п. Дениса Добромильского, вислуж. дир. школи в місци, в цїли вибору 4 відпоручників із судового повіту Чортків;

в Комарні дня 15-го цьвітня с. р. в понедїлок о год. 2 поп. в сали Товариства Задаткового під проводом місцевого міщанина п. Олекси Пеленьского с. Михайла в цїли вибору 2 відпоручників із судового повіту Комарно;

в Старім Самборі дня 23 цьвітня с. р. ві второк о годинї 12-ій в полудне в салї „Просьвіти“ під проводом о. Івана Яворского, пароха в Стрільбичах, в цїли вибору 3 відпоручників із судового повіту Старий Самбір;

в Новім селї коло Підволочиск дня 21 цьвітня с. р. в недїлю о год. 2-ій попол. в салї „Народного Дому“ під проводом місцевого пароха о. Онуфрия Зарицкого в цїли вибору 2 відпоручників із судового повіту Нове село;

в Підкамени дня 16 цьвітня с. р. ві второк о годинї 12-ій в полудне в салї „Сокола“ в домі „Народної Торговлї“ під проводом місцевого пароха о. сов. М. Ваврика в цїли вибору 2 відпоручників із суд. повіту Підкамінь;

в Коломиї дня 19-го цьвітня с. р. в пятницю о годинї 2 поп. в салї „Народного Дому“ під проводом місцевого адвоката дра Теофіля Дембицкого в цїли вибору 4 відпоручників із судового повіта Коломия і Печеніжин;

в Яворові дня 22 цьвітня с. р. в понедїлок о год. 12 в пол. в салї „Народного Дому“ під пров. місцевого міщанина п. Сенька Бориса в цїли вибору 3 відпоручників із суд. повіту Яворів;

в Теребовли дня 23 цьвітня с. р. ві второк о год. 12 в пол. в чит. „Просьвіти“ під проводом місцевого пароха о. Стефана Мохнацкого в цїли вибору 3 відпоручників із суд. пов. Теребовля;

в Щирци дня 18-го цьвітня с. р. в четвер о годинї 2-ій пополудни в читальнї „Просьвіти“ на Острові під проводом місцевого пароха о. Михайла Баричка в цїли вибору трох відпоручників із судового повіту Щирець;

в Микулинцях дня 22 цьвітня в понедїлок о год. 12 в пол. під проводом о. Михайла Сьвітенького пароха в Ладичині в цїли вибору 2 відпоручників із суд. повіту Микулинцї;

в Зборові дня 16 цьвітня с. р. ві второк о годинї 12 в полудне в салї товариства задаткового під проводом директора тогож товариства п. Данила Роговского в цїли вибору 4 відпоручників із судового повіту Зборів;

в Лопатинї дня 17 цьвітня с. р. в середу о годинї 12 в полудне в читальнї „Просьвіти“ під проводом п. Петра Смаля, заступника місцевого ц. к. нотара в цїли вибору 4 відпоручників із суд. повіту Лопатин.

Час і місце дальших виборчих зборів оголосить ся в найблизшім часї. — Для всїх про відників зборів визначено також заступників. — За леґітимацию до участи в виборчих зборах послужить для кождого члена его поліса, котру треба з собою взяти.

Телеґрами.

Відень 15 цьвітня. Вчера відбули ся в палатї Архікн. Фридриха заручини княг. Ізабелї Крой, сестри пануючого князя Крой, а своячки Архікн. Ізабелї з баварским князем Францом, третим сином кн. Людвика.

Прага 15 цьвітня. Професор нїмецкого унїверситету, радник Двора Альфред Пржібрам, помер вчера нагло, проживши 71 лїт.

Філядельфія 15 цьвітня. В правиборах в Пенсильванії Рузвельт побідив рішучо Тафта. При іменованю делеґатів на народні збори узискав він 50 на 65 делеґатів. Демократичні делеґати суть майже всї за Вільзоном.

Константинополь 15 цьвітня. Крок держав справі мира має завтра наступити. Амбасадори кождий окремо підуть до міністра справ заграничних і вручать єму рівнозвучну ноту. Зачувати, що Туреччина попросить о подане услевій мира, можливих для Туреччини до приняття.

Білград 15 цьвітня. Доси вибрано 78 старорадикалів, 36 молодорадикалів, 8 радикальних дессидентів, 2 націоналістів і 2 социялістів.

Константинополь 15 цьвітня. Холера в Аданє ширить ся. В двох днях занедужало 20 осіб.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. піоля часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·23**, 8·45, **2·30**§), **2·..**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·16.

*) до Ряшова, §) від 1/6 до 15/9 вилючно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·40, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·5., 11·..

§) Від 18/5 до 10/9 виключно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·52**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·32, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·48*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **8**, 10·15, **1·36**, **2**, 5·45, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 виключно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, 5·5., **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00

§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

ене милосердия і благородности. Він підходить до жінки і бере єї за руку, кидає оком на фотоґрафію і говорить придавленим голосом:

— Скажи, Клементино, як би то було, як би ми їм простили?!...

— Ах! — виривав ся крик радости з грудий мами. І при тім називає єї старий Клементиною, як в днях єї молодости... Она повисла єму на шиї, обіймила сильно обома руками его голову і шепоче щось єму до уха. Она не могла видержати і пішла відвідити свого одинокого сина. Як они чули ся нещасливими, що родичі так терпіли! Чому він не приходив просити о прощене, то се стало ся лиш тому, що не сьмів. „А знаєш — додала она своїм мягким і ніжним голосом. — Знаєш, я виділа єї. Не можна дорікати їй, я запевняю тебе. Така гарна і ніжна, як рожа. Она обожає нашого Едварда, то вже сам знаєш. Она держить маленьке мешкане так чисто...

Але єму, старому батькови Буржіль спішно, він душить ся!... Поклав великий палець на уста мамі і каже:

— Досить, досить! Пізнійше! Вели принести чотири накритя і замовити фіякра. Так, завезім їм галузку букшпану на знак згоди і заберім їх до нас на обід.

Коли мама, не тямлячись з радости, з плачем припала на его груди, батько Буржіль — ах, який встид для Римлянина! — залив ся і собі слезами.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).